

Sygn. akt XVI GC 1637/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 września 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała-Małkowska

Protokolant: Emil Ruciński

Po rozpoznaniu: w dniu 07 września 2016 roku w W.

na rozprawie

sprawy z powództwa **Wojskowej Akademii (...) z siedzibą w W.**

przeciwko **Z. B. (1), W. S. (1)**

o zapłatę kwoty 47.522,89 zł

I. zasądza solidarnie od pozwanych Z. B. (1), W. S. (1) na rzecz powoda Wojskowej Akademii (...) z siedzibą w W. kwotę 47.522,89 (czterdzieści siedem tysięcy pięćset dwadzieścia dwa 89/100) złotych wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od kwoty 37.674,99 (trzydzieści siedem tysięcy sześćset siedemdziesiąt cztery 99/100) złotych od dnia 28 marca 2014 roku do dnia 7 września 2016 roku, przy czym płatność kwoty należności głównej 47.522,89 (czterdzieści siedem tysięcy pięćset dwadzieścia dwa 89/100) złotych :

a) **w stosunku do pozwanego W. S. (1)** rozkłada na 32 (trzydzieści dwie) raty, w tym 31 (trzydzieści jeden) równych rat w wysokości po 1.500 (jeden tysiąc pięćset) złotych każda, a ostatnia 32 rata w wysokości 1.022,89 (jeden tysiąc dwadzieścia dwa 89/100) złotych, płatne do 15 (piętnastego) dnia każdego miesiąca począwszy od pierwszego miesiąca po uprawomocnieniu się wyroku, z zastrzeżeniem obowiązku uiszczenia przez pozwanego W. S. (1) odsetek ustawowych za opóźnienie na wypadek uchybienia płatności którejkolwiek z rat;

b) **w stosunku do pozwanego Z. B. (1)** rozkłada na 24 (dwadzieścia cztery) raty, w tym 23 (dwadzieścia trzy) równe raty w wysokości po 2.000 (dwa tysiące) złotych każda, a ostatnia 24 rata w wysokości 1.522,89 (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia dwa 89/100) złotych, płatne do 15 (piętnastego) dnia każdego miesiąca począwszy od pierwszego miesiąca po uprawomocnieniu się wyroku, z zastrzeżeniem obowiązku uiszczenia przez pozwanego Z. B. (1) odsetek ustawowych za opóźnienie na wypadek uchybienia płatności którejkolwiek z rat;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza solidarnie od pozwanych Z. B. (1), W. S. (1) na rzecz powoda Wojskowej Akademii (...) z siedzibą w W. kwotę 4.794 (cztery tysiące siedemset dziewięćdziesiąt cztery) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje zwrócić pozwanym Z. B. (1), W. S. (1) ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. kwotę 1.327,43 (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia siedem 43/100) złotych tytułem pozostałej niewykorzystanej części zaliczki na wynagrodzenie biegłego oraz wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt XVI GC 1637/14

UZASADNIENIE

W dniu 28 kwietnia 2014 r. powód Wojskowa (...) w W. (dalej: WAT) wniósł pozew żądając zasądzenia solidarnie od pozwanych Z. B. (1) i W. S. (1) kwoty 47 522,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w następujący sposób:

- od kwoty 749,96 zł od dnia 14 września 2003 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 4 251,36 zł od dnia 14 października 2003 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 363,39 zł od dnia 14 listopada 2003 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 4 251,36 zł od dnia 14 listopada 2003 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 4 729,27 zł od dnia 14 grudnia 2003 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 101,16 zł od dnia 14 grudnia 2003 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 202,00 zł od dnia 14 grudnia 2003 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 153,40 zł od dnia 14 stycznia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 4 729,27 zł od dnia 14 stycznia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 105,97 zł od dnia 14 stycznia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 101,16 zł od dnia 14 stycznia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 110,94 zł od dnia 14 stycznia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 7 047,27 zł od dnia 14 lutego 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 401,24 zł od dnia 14 marca 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 14,00 zł od dnia 14 marca 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 101,16 zł od dnia 14 marca 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 401,24 zł od dnia 14 kwietnia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 46,20 zł od dnia 14 kwietnia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 101,16 zł od dnia 14 kwietnia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 401,24 zł od dnia 14 maja 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 44,07 zł od dnia 14 maja 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 110,78 zł od dnia 14 maja 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 411,16 zł od dnia 14 czerwca 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 23,91 zł od dnia 14 czerwca 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 105,97 zł od dnia 14 czerwca 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 411,16 zł od dnia 14 lipca 2004 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 101,16 zł od dnia 14 lipca 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 14,00 zł od dnia 14 lipca 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 14,00 zł od dnia 14 sierpnia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 411,16 zł od dnia 14 sierpnia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 105,97 zł od dnia 14 sierpnia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 438,93 zł od dnia 14 września 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 14,00 zł od dnia 14 września 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 105,97 zł od dnia 14 września 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 9 847,90 zł od dnia 26 września 2005 r. do dnia zapłaty.

Powód wniósł również o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że nakazem zapłaty z dnia 26 września 2005 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie o sygn. akt XXV Nc 101/05 zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., której członkami zarządu byli pozwani, na rzecz powoda kwotę 37 674,99 zł. Wszczęto postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone ze względu na bezskuteczność prowadzonej egzekucji. Powód opiera swoje roszczenie na przepisie art. 299 k.s.h., który stanowi o odpowiedzialności członków zarządu w momencie niewypłacalności spółki. Na dochodzoną pozew kwotę składają się należność główna zasądzona nakazem zapłaty tj. 37 674,99 zł oraz kwota 9 847,90 zł zasądzona w/w nakazem tytułem zwrotu kosztów procesu (pозew k. 2-10).

W dniu 23 maja 2014 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt XVI GNc 2672/14 (nakaz zapłaty k. 32-33).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwani Z. B. (1) i W. S. (1) wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazali, że w okresie, kiedy roszczenia powoda względem (...) Sp. z o.o. w W. stały się wymagalne nie pełnili już funkcji członków zarządu tej spółki. Zarzuci również, iż powód nie wykazał, aby egzekucja względem spółki stała się bezskuteczna, nie podjął bowiem żadnych działań w celu ustalenia miejsca znajdowania się majątku spółki. Pozwani podnieśli także zarzut przedawnienia roszczenia, oraz w przypadku uwzględnienia powództwa wnieśli o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty (sprzeciw k. 44-50).

Strony do końca procesu pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka (...) Sp. z o.o. w W. była zobowiązana wobec Wojskowej (...) w W. do zapłaty należności w łącznej wysokości 37 674,99 zł tytułem czynszu za najem lokalu (**wierzytelność bezsporna**). Mimo kierowania przez WAT do (...) Sp. z o.o. wezwań do zapłaty zaległych należności, spółka ta pozostawała w zwłoce, w związku z czym WAT wniósł pozew o zapłatę przeciwko swojej dłużniczce (**bezsporne, nadto dowód**: wezwanie do zapłaty z 11.02.2004 r. wraz z z.p.o. k. 115-115v., wezwanie do zapłaty z dnia 29.07.2004 r. wraz z z.p.o. k. 116-116v.).

W dniu 26 września 2005 r. Sąd Okręgowy w W., XXV Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt XXV Nc 101/05 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz WAT w W. kwotę 37 674,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 749,96 zł od dnia 14 września 2003 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 4 251,36 zł od dnia 14 października 2003 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 363,39 zł od dnia 14 listopada 2003 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 4 251,36 zł od dnia 14 listopada 2003 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 4 729,27 zł od dnia 14 grudnia 2003 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 101,16 zł od dnia 14 grudnia 2003 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 202,00 zł od dnia 14 grudnia 2003 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 153,40 zł od dnia 14 stycznia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 4 729,27 zł od dnia 14 stycznia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 105,97 zł od dnia 14 stycznia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 101,16 zł od dnia 14 stycznia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 110,94 zł od dnia 14 stycznia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 7 047,27 zł od dnia 14 lutego 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 401,24 zł od dnia 14 marca 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 14,00 zł od dnia 14 marca 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 101,16 zł od dnia 14 marca 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 401,24 zł od dnia 14 kwietnia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 46,20 zł od dnia 14 kwietnia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 101,16 zł od dnia 14 kwietnia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 401,24 zł od dnia 14 maja 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 44,07 zł od dnia 14 maja 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 110,78 zł od dnia 14 maja 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 411,16 zł od dnia 14 czerwca 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 23,91 zł od dnia 14 czerwca 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 105,97 zł od dnia 14 czerwca 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 411,16 zł od dnia 14 lipca 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 101,16 zł od dnia 14 lipca 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 14,00 zł od dnia 14 lipca 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 14,00 zł od dnia 14 sierpnia 2004 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1 411,16 zł od dnia 14 sierpnia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 105,97 zł od dnia 14 sierpnia 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1 438,93 zł od dnia 14 września 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 14,00 zł od dnia 14 września 2004 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 105,97 zł od dnia 14 września 2004 r. do dnia zapłaty

oraz kwotą 9 847,90 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotą 9 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 02 listopada 2005 r. (**dowód:** nakaz zapłaty z dnia 26 września 2005 r. k. 11-12).

Na powyższe orzeczenie w dniu 03 września 2009 r. na wniosek WAT została nadana klauzula wykonalności (**dowód:** postanowienie k. 12v.).

W związku z brakiem dobrowolnej zapłaty wierzyciel na podstawie powyższego tytułu wykonawczego pismem datowanym na dzień 19 maja 2010 r. wniósł do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Woli w W. A. L. o wszczęcie egzekucji (**dowód:** wezwanie do zapłaty z dnia 24 marca 2010 r. k. 19, wniosek o wszczęcie egzekucji k. 13-14).

Z uwagi na bezskuteczność czynności egzekucyjnych prowadzonych na podstawie wyżej opisanego wniosku, pismem z dnia 04 maja 2011 r. Komornik Sądowy A. L. poinformował WAT, iż postępowanie, w razie niewskazania przez wierzyciela mienia, z którego można by jeszcze prowadzić egzekucję, będzie umorzone. Komornik bowiem ustalił m.in., iż dłużna spółka nie posiada nadpłat z tytułu podatku dochodowego VAT, nie posiada zarejestrowanych pojazdów, ani nieruchomości ujawnionych w ewidencji Ksiąg Wieczystych, a zajęcie rachunku bankowego wskazanego przez ZUS okazało się bezskuteczne. Pismo zostało odebrane przez adresata w dniu 12 maja 2011 r. Następnie postanowieniem Komornika Sądowego A. L. z dnia 28 listopada 2011 r. postępowanie egzekucyjne z wniosku wierzyciela Wojskowej (...) w W. przeciwko (...) Sp. z o.o. w W. zostało umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Postanowienie to WAT odebrała w dniu 28 listopada 2011 r. (**dowód:** pismo z dnia 04 maja 2011 r. k. 15, postanowienie o umorzeniu k. 16-16v., zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, informacja z CEPIK, pismo z banku, pismo z US w: aktach sprawy egzekucyjnej o sygn. akt Km 1835/10).

W czasie powstania wierzytelności WAT względem (...) Sp. z o.o. zasądzonych następnie nakazem zapłaty z dnia 26 września 2005 r. w sprawie o sygn. akt XXV Nc 101/05, członkami zarządu spółki – dłużniczki byli Z. B. (1) i W. S. (1). Z. B. (1) i W. S. (1) byli członkami zarządu (...) Sp. z o.o. od momentu powstania spółki w lutym 2003 r. do dnia 20 czerwca 2004 r., kiedy to spółka podjęła uchwałę o odwołaniu dotychczasowego zarządu oraz powołaniu nowego w osobie M. M. (1). Z. B. (1) i W. S. (1) poza pełnieniem funkcji członków zarządu (...) Sp. z o.o. byli również jej wspólnikami, a 20 czerwca 2004 r. każdy z nich przekazał M. M. (1) nieodpłatnie po 30% swoich udziałów w tej spółce. Mimo powyższych zmian jeszcze w lipcu 2005 r. w rejestrze przedsiębiorców KRS jako członkowie zarządu (...) Sp. z o.o. ujawnieni byli Z. S. i W. B. (**dowód:** uchwała z dnia 20 czerwca 2004 r. w sprawie zmiany zarządu k. 59, uchwała z dnia 20 czerwca 2004 r. w sprawie przekazania udziałów k. 58, zeznania pozwanego Z. B. (1) k. 314-314, zeznania pozwanego W. S. (1) k. 315-317, wyciąg z rejestru przedsiębiorców KRS z dnia 27 lipca 2005 r. k. 112-112v., zeznania świadka M. M. (1) k. 211-211v.).

W dniu 29 czerwca 2004 r. Z. S. i W. B. sprzedali wszystkie swe udziały w (...) Sp. z o.o. Z. B. (1) sprzedał udziały M. M. (1), a W. B. (1) sprzedał udziały M. M. (1). Pismem z dnia 15 września 2004 r. M. M. (1) poinformowała WAT o zmianie zarządu oraz udziałowców w (...) Sp. z o.o. (**dowód:** umowa sprzedaży udziałów M. M. (1) k. 54-55, umowa sprzedaży udziałów M. M. (3) k. 56-57, pismo z dnia 15 września 2004 r. k. 60, zeznania świadka M. M. (1) k. 211-211v., zeznania świadka M. M. (3) k. 212)

Wierzytelność zasądzona na rzecz WAT nakazem zapłaty z dnia 26 września 2005 r. powstała z tytułu zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. a WAT umowy najmu. Umowa ta została zawarta na czas nieokreślony w czasie, kiedy w zarządzie spółki zasiadali Z. B. (1) i W. S. (1). Wierzytelność wynika z nieuregulowanego w latach 2003-2004 czynszu najmu, który miał być płatny miesięcznie oraz należności dodatkowych związanych z najmem (**dowód:** zeznania pozwanego Z. B. (1) k. 314-314, zeznania pozwanego W. S. (1) k. 315-317, zeznania świadka A. G. k. 248v.-249).

W sprawozdaniu finansowym za rok 2003 r. (...) Sp. z o.o. wykazała stratę w wysokości 31 335,72 zł. W związku z tym, że kapitał zakładowy spółki wynosił 50 000 zł, spółka osiągnęła nadwyżkę majątku nad zobowiązaniami. Pismem z dnia 12 maja 2004 r. spółka poinformowała Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. Krajowy Rejestr Sądowy o zawieszenie działalności na okres dwóch miesięcy z powodu czasowej utraty płynności finansowej. Wyciąg z powyższego zawiadomienia w lipcu 2005 r. uzyskał również na swój wniosek WAT. Zarząd spółki (...) Sp. z o.o. nie składał w latach 2003-2004 do rejestru przedsiębiorców KRS sprawozdań finansowych, nie prowadził wówczas również księgi przychodów i rozchodów (**dowód:** sprawozdanie finansowe za rok 2003 k. 148, pismo o zawieszeniu działalności z dnia 12 maja 2004 r. k. 149, postanowienie o zobowiązaniu do złożenia dokumentów finansowych z dnia 04 listopada 2013 r. k. 152, postanowienie o umorzeniu postępowania z dnia 22 kwietnia 2014 r. k. 153, opinia biegłego rewidenta k. 278-281).

Pismem datowanym na dzień 25 lutego 2014 r. WAT wezwał Z. B. (1) i W. S. (1), jako zobowiązanych na podstawie art. 299 k.s.h., do zapłaty kwoty 96 006,81 zł, na którą składały się należność główna zasądzona nakazem zapłaty przeciwko (...) Sp. z o.o. z dnia 26 września 2005 r. tj. 37 674,99 zł wraz z odsetkami w wysokości 47 351,77 zł, kosztami procesu w kwocie 9 847,90 zł, kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym w kwocie 900 zł oraz kosztami postępowania egzekucyjnego w kwocie 232,15 zł (**dowód:** wezwanie z dnia 25 lutego 2014 r. k. 20-21).

W odpowiedzi na powyższe wezwanie datowanej na dzień 13 marca 2014 r. zarówno Z. B. (1) jak i W. S. (1) odmówili zapłaty żądanej kwoty (**dowód:** odpowiedź na wezwanie do zapłaty Z. B. k. 22-22v., odpowiedź na wezwanie do zapłaty W. S. k. 23-23v.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów, zeznań świadków, zeznań pozwanych oraz opinii biegłego, a także na podstawie niekwestionowanych twierdzeń stron.

Autentyczność złożonych w sprawie dokumentów przez strony nie była w trakcie postępowania kwestionowana, a Sąd z urzędu również nie dopatrzył się do tego podstaw. Powyższe dokumenty stanowiły tak dokumenty urzędowe (w szczególności orzeczenia sądów i komornika) jak i dokumenty prywatne. Te ostatnie w ocenie Sądu były wiarygodne aczkolwiek dokumenty prywatne nie korzystają z domniemań zawartych w treści art. 244 k.p.c. (domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych), jak ma to miejsce w przypadku dokumentów urzędowych a jedynie – poza domniemaniem autentyczności – korzystają z domniemania wyłączającego potrzebę dowodu, że osoba, która dokument podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 1982 r., sygn. akt III CRN 65/82). Niemniej okoliczność ta sama przez się nie oznacza, że nie ma on jakiegokolwiek mocy dowodowej. Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy od jego treści merytorycznej. O materialnej mocy dowodowej dokumentów prywatnych rozstrzyga Sąd zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów (por. art. 233 k.p.c; też. K. Knoppek: Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, Pp 1988, nr 5). Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia faktycznego, a w konsekwencji, poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne.

Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków M. M. (1), M. M. (3) oraz A. G.. M. M. (1) zeznała, iż była współniczką (...) Sp. z o.o. Nie знаła jednak treści umowy najmu pomiędzy (...) Sp. z o.o. a powodem, nie wiedziała o zaległościach spółki z tytułu nieregulowanego czynszu najmu. Potwierdziła swoje podpisy na dokumentach dotyczących powołania jej na prezesa zarządu oraz dokumentach sprzedaży udziałów, jednak z uwagi na fakt, iż nie brała aktywnego udziału w zarządzaniu (...) Sp. z o.o. nie potrafiła przekazać żadnych informacji odnośnie wiedzy powoda na temat kondycji finansowej tej spółki, sama takowej wiedzy również nie posiadała. Świadek M. M. (3) wprawdzie również potwierdził swój podpis na umowie nabycia udziałów w spółce (...) Sp. z o.o. jednak z uwagi na upływ czasu oraz

brak jego faktycznego zaangażowania w sprawy spółki nie potrafił podać żadnych informacji istotnych dla niniejszego postępowania. Nie znał kondycji finansowej spółki, nie wiedział też nic na temat jej zobowiązań względem powoda. Świadek A. G. jako pracownik powoda zajmujący się kwestiami najmu zeznała, iż spółka, której członkami zarządu byli pozwani najmowała lokal od powoda. Świadek ten jednak z uwagi na fakt, że nie zajmowała się kwestiami finansowymi u powoda nie potrafiła podać informacji odnośnie wiedzy powoda na temat kondycji majątkowej (...) Sp. z o.o., nie wiedziała też nic o zaległych należnościach powoda względem niej.

Zeznania wszystkich wyżej wymienionych świadków Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Świadkowie ci zeznawali w sposób spontaniczny, nie wskazujący na zamiar zatajenia czegokolwiek albo zeznania nieprawdy. W związku jednak z tym, iż wiedza powyższych świadków na temat kwestii spornych w niniejszej sprawie była niewielka, ich zeznania okazały się jedynie w nieznacznym stopniu przydatne dla ustalenia stanu faktycznego w sprawie.

Sąd dopuścił również dowód z zeznań stron, ograniczając go w związku z niestawiennictwem reprezentanta powoda do dowodu z zeznań pozwanych. Zarówno Z. B. (1) jak i W. S. (2) zeznali, iż do zawarcia umowy najmu z powodem przez (...) Sp. z o.o. doszło w czasie, kiedy to oni byli członkami zarządu tej spółki. Potwierdzili, iż nie regulowali czynszu najmu względem powoda, a 20 czerwca 2004 r. przestali być członkami jej zarządu. Pozwani z uwagi na złożenie wniosku o rozłożenie na raty zasądzonej kwoty w przypadku uwzględnienia przez Sąd powództwa, wskazali również na swoją aktualną sytuację materialną. Z. B. (1) oświadczył, iż jego miesięczne dochody to 2 600 zł osiągane tytułem wynagrodzenia za pracę oraz, że oprócz siebie nie ma nikogo na utrzymaniu. W. S. (1) oświadczył, że od 2005 r. jest bezrobotny bez prawa do zasiłku. Utrzymuje się wspólnie z żoną z jej emerytury w wysokości 1 700 zł, finansowo wspiera go również syn. Zaznaczył, że mając 63 lata po dwóch przebytych zawałach ma problem ze znalezieniem stałej pracy.

Zeznania obydwu pozwanych Z. B. (1) jak i W. S. (2) Sąd ocenił jako wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Pozwani, mimo że bezpośrednio zainteresowani wynikiem sporu, zeznawali w sposób spontaniczny, przyznając zarówno okoliczności świadczące na ich korzyść, jak i na niekorzyść. Potwierdzili zawarcie umowy z powodem przez reprezentowaną przez nich spółkę oraz powstanie zaległości z tytułu tej umowy względem powoda wówczas kiedy pełnili funkcję członków jej zarządu. Nadto ich zeznania korespondowały z dotychczas zebrany materiał dowodowy w sprawie.

Ponadto Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego na okoliczność istnienia przesłanek do ogłoszenia upadłości (...) Sp. z o.o. w W. w dacie powstania wierzytelności powoda i przez cały okres wymagalności. Dopuszczając ten dowód Sąd stanął na stanowisku, iż w zakresie tezy dowodowej wymagana jest wiedza specjalistyczna, a dowód ten jest konieczny do zakończenia niniejszego postępowania. Należy wskazać, iż ocena opinii biegłych podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją pod tym względem inne, szczególne dla tego dowodu kryteria jego oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność logiki i wiedzy powszechnej. Jednakże biegły wskazał, iż z uwagi na brak sprawozdań finansowych, poza tym z 2003 r. oraz brak ksiąg rachunkowych nie jest w stanie wywieść jednoznacznych wniosków dotyczących kondycji finansowej (...) Sp. z o.o. Jedynym faktem dającym się ustalić było to, że w 2003 r. kapitał zakładowy spółki przewyższał wykazaną w tym roku stratę.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W myśl art. 299 § 1 k.s.h., członkowie zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością ponoszą osobistą i solidarną odpowiedzialność za zobowiązania spółki, jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna.

Przesłankami odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. są istnienie określonego zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w czasie, w którym dana osoba była członkiem zarządu spółki (a więc niepowstałego później), oraz bezskuteczność egzekucji tego zobowiązania przeciwko spółce, czy to w czasie pozostawania przez tę

osobę członkiem zarządu, czy to już po jej odwołaniu z zarządu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2011 r., II CSK 571/10, LEX nr 847124).

Zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c. i stanowiącą jej odpowiednik procesowy normą art. 232 k.p.c., w procesie toczącym się w oparciu o art. 299 k.s.h. na powódzie spoczywa obowiązek wykazania, że pozwany sprawował funkcję członka zarządu spółki oraz, iż powód poniósł szkodę w postaci niewyegzekwowanej od spółki wierzytelności. Powód winien zatem wykazać istnienie określonego zobowiązania spółki w czasie, kiedy pozwany był członkiem jej zarządu, stwierdzonego w tym czasie lub później tytułem egzekucyjnym wydanym na rzecz powoda, a także bezskuteczność egzekucji tego zobowiązania przeciwko spółce czy to w czasie pozostawania przez tę osobę członkiem zarządu, czy to już po jej odwołaniu z zarządu.

Paragraf 2 art. 299 k.s.h. w sposób enumeratywny wymienia przypadki, w których członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności za zobowiązania spółki, a to wówczas, gdy wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody. Członka zarządu od przedmiotowej odpowiedzialności zwalnia również wykazanie, iż w czasie pełnienia przez niego funkcji w ogóle nie było podstaw do tego, by wnioskować o ogłoszenie upadłości bądź wszczynać postępowanie układowe.

Ciężar wykazania przesłanek pozytywnych w postaci pełnienia przez daną osobę obowiązków członka zarządu w czasie powstania zobowiązania oraz bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce ciąży na powodzie, natomiast ciężar dowodu w zakresie istnienia uwalniających od tej odpowiedzialności - spoczywa na pozwanym. Powód wykazał powyższe okoliczności, pozwany zaś temu nie sprostął. Nie było wątpliwości co do tego, iż wierzytelność powoda powstała w czasie pełnienia przez pozwanych funkcji członków zarządu w (...) Sp. z o.o., mimo że pozwani pierwotnie okoliczność tę kwestionowali. Zobowiązanie spółki wynikało z nieregulowanego przez szereg miesięcy czynszu najmu względem wynajmującego im lokal powoda. Pozwani sami podczas zeznań przyznali, iż umowa najmu z powodem została zawarta w czasie, kiedy zasiadali w zarządzie (...) Sp. z o.o. oraz, że czynsz nie był płacony w okresie, kiedy funkcję tę pełnili, mimo iż był wymagalny. Okoliczność tę potwierdzają również pośrednio zeznania prezesa zarządu – M. M. (1), która objęła to stanowisko bezpośrednio po pozwanych. Pozostaje więc do rozważania kwestia bezskuteczności egzekucji oraz niewypłacalności Spółki, a także słuszności podniesionego zarzutu przedawnienia, o czym będzie mowa dalej.

Jak wynika z akt postępowania egzekucyjnego Komornik Sądowy poszukiwał zarówno majątku ruchomego dłużnej spółki jak i nieruchomości, czy wierzytelności. Komornik ustalił, że spółka nie posiada nieruchomości, zarejestrowanych pojazdów, ani środków na rachunku bankowym. Ustalił również, że (...) Sp. z o.o. nie tylko nie posiada nadpłaty z tytułu podatku dochodowego, ale ma zaległości podatkowe. Powyższe stało się podstawą umorzenia postępowania egzekucyjnego. O tym świadczą dokumenty znajdujące się w aktach komorniczych KM Km 1835/10. Egzekucja przeciwko spółce prowadzona była zgodnie z wnioskiem wierzyciela WAT z dnia 19 maja 2010 r. Wierzyciel wraz z wnioskiem przedłożył tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty wydanego w dniu 26 września 2005 r. przez Sąd Okręgowy w W., XXV Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt XXV Nc 101/05 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Stosownie do treści art. 776 k.p.c. podstawą egzekucji jest tytuł wykonawczy. Tytułem wykonawczym jest tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności, chyba, że ustawa stanowi inaczej.

Nie bez znaczenia jednak w niniejszej sprawie dla spełnienia przesłanki bezskuteczności egzekucji jest fakt, że powód złożył wniosek o jej wszczęcie niemalże 5 lat po wydaniu przez sąd i uprawomocnieniu się nakazu zapłaty przeciwko spółce. W orzecznictwie dominuje bowiem stanowisko, że członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie odpowiada na podstawie art. 299 k.s.h., gdy wierzyciel nie uzyskał zaspokojenia ze względu na niepodjęcie w stosownym czasie egzekucji przeciwko spółce, choć egzekucja była możliwa. Jeżeli wierzyciel doprowadza przez zaniechanie - gdy tą drogą mógł skutecznie uzyskać zaspokojenie swoich roszczeń - do bezskuteczności egzekucji, to należy uznać, że nie wykazał on, iż egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna (por.: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2004 r., III CK 107/03, OSNC 2005/6/109, Biul.SN 2004/11/12, M.Prawn.

2005/8/394, z dnia 19 grudnia 2007 r., V CSK 315/07, LEX nr 381109 i z dnia 10 kwietnia 2008 r., IV CSK 15/08, LEX nr 58477). **Jednak stanowisko to zostało wypracowane na gruncie ustaleń, że spółka miała majątek, z którego przy wcześniejszym wszczęciu egzekucji wierzyciel mógłby uzyskać zaspokojenie.** Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca. Z materiału dowodowego nie wynika bowiem, by spółka we wcześniejszym okresie miała majątek, z którego powód mógłby wyegzekwować zasądzone kwoty. Okoliczność tę zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu w postępowaniu na gruncie art. 299 k.s.h. powinni wykazać pozwani.

Na temat rozkładu ciężaru dowodu w procesie wszczętym na podstawie art. 299 k.s.h. wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 kwietnia 2011 r., II CSK 451/10 (LEX nr 1027170), stwierdzając, iż z art. 299 k.s.h. wynika, że w sprawie opartej na tym przepisie, wierzyciel powinien tylko wykazać bezskuteczność egzekucji przeciwko zadłużonej spółce i wskazać członka (członków) zarządu tej spółki, który na podstawie tego przepisu powinien ponieść odpowiedzialność osobistą i solidarną z innym członkiem zarządu. Jeżeli pozwany członek zarządu chce uwolnić się od odpowiedzialności, to powinien na podstawie art. 299 § 2 k.s.h. i art. 6 k.c. udowodnić jedną ze wskazanych okoliczności egzoneracyjnych. Zatem to nie na wierzycielu spoczywa obowiązek wykazania, że gdyby wcześniej wszczął egzekucję, uzyskałby zaspokojenie od spółki, lecz to strona pozwana winna udowodnić, iż taka możliwość istniała, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Należy zatem uznać, iż przesłanka bezskuteczności egzekucji zobowiązania z majątku spółki została spełniona. Pozwani nie powołali choćby jednego składnika majątku, jakim spółka dysponowała w okresie, kiedy powód najwcześniej mógłby wnieść o rozpoczęcie postępowania egzekucyjnego i z którego Komornik mógłby prowadzić egzekucję. Nie dostarczyli materiału dowodowego uprawniającego do wywniesienia możliwości wyposażenia majątku spółki w aktywa, które w sposób łatwością osiągalny mogłyby stanowić zaspokojenie dla roszczeń wierzyciela. W tym zakresie Sąd podziela zapatrywanie wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2009 r. (V CSK 460/08), w którym SN stwierdził, iż „wymaganie bezskuteczności egzekucji do całego majątku spółki z o.o. nie może być rozumiane schematycznie; nie ma potrzeby kierowania egzekucji do tych składników majątku spółki, z których uzyskanie zaspokojenia jest w istniejących okolicznościach faktycznych nierealne”.

W związku z powyższym, skoro powód wykazał przesłanki pozytywne skutkujące odpowiedzialnością pozwanych za zobowiązania (...) Sp. z o.o. w W. przez pozwanych, należy rozważyć zasadność podniesionego zarzutu przedawnienia roszczenia.

Odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, o której mowa w art. 299 k.s.h., ma charakter opartej na ustawie swoistej odpowiedzialności odszkodowawczej, której celem jest zagwarantowanie wierzycielom spółki dodatkowej ochrony w wypadku, gdy egzekucja wszczęta przeciwko spółce nie doprowadziła do zaspokojenia ich wierzytelności z przyczyn zawinionych przez członków zarządu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., sygn. akt IV CK 226/02, LEX nr 172822). Stąd można przyjąć, iż odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wobec jej wierzycieli wynika ze specyficznego czynu niedozwolonego i oparta jest na domniemaniu szkody w wysokości niewyegzekwowanego wobec spółki zobowiązania, związku przyczynowego między szkodą wierzyciela a niezłożeniem we właściwym czasie przez członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości oraz zawinienia przez członka zarządu niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie. Konsekwencją odszkodowawczego charakteru roszczeń wierzyciela przeciwko członkom zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest stosowanie do przedawnienia tych roszczeń zasad określonych w art. 442(1) k.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2008 roku, IV CSK 430/07, zob. tutaj). Stosownie więc do art. 442(1) § 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Zagadnienie przedawnienia roszczeń odszkodowawczych członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością należy zatem rozważać w dwojaki sposób: czy i kiedy wierzyciel powziął wiedzę o szkodzie oraz kiedy nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę.

Na gruncie art. 299 k.s.h. roszczenie wierzyciela przeciwko członkom zarządu powstaje dopiero z chwilą uzyskania przez wierzyciela prawomocnego tytułu egzekucyjnego przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością i przeprowadzenia bezskutecznej egzekucji, chyba że jest oczywiste, że egzekucja będzie bezskuteczna. Momentem powzięcia przez wierzyciela informacji o szkodzie na gruncie odpowiedzialności z art. 299 k.s.h. jest dzień, w którym wierzyciel uzyskał informację o bezskuteczności egzekucji względem spółki, a daty tej nie można zawsze utożsamiać, z dniem otrzymania przez wierzyciela postanowienia komornika o umorzeniu egzekucji z powodu bezskuteczności, wszak moment wszczęcia egzekucji komorniczej zależy tylko od czasu, w którym wierzyciel o tę egzekucję zawnioskuje. Datą tą jest bowiem dzień, kiedy wierzyciel faktycznie powziął informację o tym, że sytuacja finansowa spółki będącej jej dłużnikiem jest na tyle zła, że nie będzie od niej w stanie wyegzekwować od niej swych wierzytelności. Okoliczność, że powód informację tę uzyskał wcześniej zgodnie z wyżej opisaną zasadą rozkładu ciężaru dowodu powinni wykazać pozwanym, którzy mimo podjętych prób, nie udowodnili, że powód o tym, że egzekucja będzie oczywiście bezskuteczna dowiedział się wcześniej, niż data odebrania pisma od komornika o zamiarze umorzenia postępowania z powodu bezskuteczności egzekucji, czyli 12 maja 2011 r. (k. 15). Nie można również przyjąć, że datą tą jest lipiec 2005 r. kiedy powód otrzymał z KRS wyciąg pisma pozwanego o czasowym zawieszeniu działalności z powodu trudności finansowych, ponieważ wówczas nie istniało jeszcze jego roszczenie przeciwko pozwanym członkom zarządu (...) Sp. z o.o. Roszczenie to powstało dopiero w momencie uprawomocnienia się tytułu egzekucyjnego przeciwko spółce, a to nastąpiło 02 listopada 2005 r., czyli później.

W tym miejscu warto zwrócić uwagę na to jakie znaczenie dla rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia ma okoliczność, że potencjalnie powód mógł dowiedzieć się o szkodzie wcześniej niż w dniu 12 maja 2011 r., gdyby działania w celu wyegzekwowania od spółki swoich należności podjął bezpośrednio po uzyskaniu tytułu egzekucyjnego. Mianowicie chodzi tu o ustalenie czy do wymagalności roszczeń z art. 442(1) § 1 k.c. o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym należy stosować art. 120 k.c., zgodnie z którym jeżeli wymagalność roszczenia zależy od dokonania przez wierzyciela określonej czynności (np. wezwania do zapłaty, wypowiedzenia umowy itp.) – termin przedawnienia liczy się od dnia, w którym wierzyciel najwcześniej mógł dokonać tej czynności (art. 120 § 1 zd. 2 k.c.). Tutejszy Sąd podziela większościowe stanowisko wyrażane w judykaturze, iż w przypadku roszczeń odszkodowawczych, a takim jest roszczenie powoda, bieg, a w szczególności początek terminu przedawnienia, nie jest powiązany z wymagalnością roszczenia, jest wręcz od tego momentu oderwany (pogląd ten wyrażany np. w wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 13 lutego 2015 r., I ACa 1213/14). Gdyby bowiem zamiarem ustawodawcy było związanie tego terminu z późniejszym ujawnieniem się szkody bądź osoby obowiązanej do jej naprawienia, względnie z wymagalnością roszczenia, dałby temu wyraz, wprowadzając odnoszącą się do tej kwestii normę prawną. Skoro takie rozwiązanie przyjął jedynie w zakresie szkód na osobie w art. 442 1 § 3 k.c., oznacza to, że w przypadku innych szkód późniejsze ujawnienie się szkody i termin wymagalności roszczenia odszkodowawczego nie mają wpływu na bieg i zakończenie dziesięcioletniego terminu przedawnienia, liczonego od nastąpienia zdarzenia szkodzącego bez względu na to, kiedy ujawniła się szkoda oraz trzyletniego terminu przedawnienia liczonego od dnia, w którym wierzyciel o szkodzie faktycznie się dowiedział. Takie też stanowisko, wprawdzie w odniesieniu do art. 442 § 1 k.c., ale z uwagi na tożsamość jego treści z art. 442 (1) § 1 k.c., aktualne również w obecnym stanie prawnym, zajął Sąd Najwyższy w uchwale Izby Cywilnej z dnia 17 lutego 2006 r., (III CZP 84/05), zgodnie z którą roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przedawnia się z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę (art. 442 § 1 zdanie drugie k.c.), bez względu na to, kiedy szkoda powstała lub się ujawniła.

Skoro więc wierzyciel powziął informację o szkodzie w dniu 12 maja 2011 r., a więc miał od tego dnia trzy lata na wytoczenie powództwa przeciwko pozwanym. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 28 kwietnia 2014 r., a więc na dwa tygodnie przed tym terminem. Nie świadczy to jednak jeszcze o tym, że roszczenie powoda nie przedawniło się, albowiem termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. W przypadku pozwanych takim zdarzeniem szkodzącym jest zaniechanie złożenia wniosku o upadłość spółki lub wszczęcie postępowania układowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 563/09). Oczywiście jest, że wniosek ten mogli skutecznie złożyć jedynie w okresie, kiedy sprawowali funkcję członka zarządu spółki, ponieważ w okresie późniejszym nie mieli żadnego wpływu na działalność spółki, a zatem

ewentualnego czynu niedozwolonego skutkującego ich odpowiedzialnością odszkodowawczą jako członków zarządu spółki mogli się dopuścić również wyłącznie w tym okresie. Obydwaj pozwani zostali odwołani z zarządu spółki w dniu 20 czerwca 2004 r. Termin przedawnienia roszczeń powoda wobec nich upłynął zatem po 10 latach od tego dnia, czyli w dniu 20 czerwca 2014 r., a pozew został złożony dnia 28 kwietnia 2014 r.

Podsumowując, roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu.

Mając zatem tak ukształtowany materiał dowodowy, Sąd doszedł do przekonania, iż powód udowodnił zasadność roszczenia dochodzonego w stosunku do pozwanego w zakresie należności głównej. Inaczej sprawa ma się, co do dochodzonych przez niego odsetek, albowiem powód błędnie założył, iż wymagalność roszczenia względem spółki jest tożsama z wymagalnością roszczenia względem członków zarządu.

Odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h. obejmuje należności zasądzone w tytule wykonawczym, wydanym przeciwko spółce, koszty procesu, koszty postępowania egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji i skapitalizowane odsetki ustawowe od należności głównej (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 r., sygn. akt III CZP 118/2006, OSNC 2007, Nr 9, poz. 136; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2007 r., sygn. akt III CSK 352/06, Lex nr 278665). Wymagalność roszczenia skierowanego przeciwko członkom zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie jest tożsama z wymagalnością roszczenia względem spółki. Termin spełnienia świadczenia przez osoby, o których mowa w art. 299 k.s.h., nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, przez co świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.).

Pisma powoda wzywające pozwanym do spełnienia roszczenia datowane są na dzień 25 lutego 2014 r., brak jednak w materiale dowodowym potwierdzenia ich odbioru przez adresatów, a więc za datę pewną otrzymania tych pism należy uznać datę odpowiedzi pozwanym na owe wezwania do zapłaty tj. 13 marca 2014 r. (k. 22-23v.). W wezwaniach do zapłaty powód zakreślił 14-dniowy termin na zapłatę, zatem należy uznać, że termin do zapłaty upłynął 27 marca 2014 r., dlatego też odsetki zasądzono od dnia następnego.

Marginalnie warto zaznaczyć, że niewyegzekwowane odsetki za opóźnienie w zapłacie należności głównej względem spółki mogłyby wchodzić w skład odszkodowania dochodzonego w oparciu o 299 k.s.h., ale tylko w przypadku skapitalizowania ich na dzień dowiedzenia się o bezskuteczności egzekucji przez powoda i ujęcia tych odsetek kwotowo w wezwaniu do zapłaty skierowanym do członka zarządu spółki, wobec której to spółki egzekucja okazała się bezskuteczna. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zasadnie przyjmuje się, że odpowiedzialność członków zarządu nie ogranicza się tylko do niewyegzekwowanej wierzytelności w jej nominalnej wysokości. Uznaje się, że odpowiedzialność członka zarządu obejmuje także odsetki za opóźnienie spółki w zapłacie należności, będącej przedmiotem bezskutecznej egzekucji (por. Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 16 października 1998 r., III CKN 650/07, OSNC 1999/3/64; z dnia 21 maja 2004 r., III CK 55/03; z dnia 30 czerwca 2005 r., IV CK 740/04; wyrok z dnia z dnia 7 grudnia 2006 r., sygn. akt III CSK 219/06; uchwała z dnia 7 grudnia 2006 r., III CZP 118/06, OSNC 2007/9/136). Nie można jednak zapominać, iż odsetki te są elementem szkody, a jako taki, aby móc być dochodzone przed sądem powinny być ujęte kwotowo. W przypadku nieujęcia odsetek w formie skapitalizowanej w żądaniu określonym w petitum pozwu, czego profesjonalny pełnomocnik powoda w niniejszej sprawie nie uczynił, Sąd nie ma podstaw do zasądzenia odsetek liczonych od poszczególnych kwot wskazanych pozwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2002 r. sygn. akt IV CKN 793/00).

Należy również wskazać, iż mając na względzie charakter dochodzonych przez powoda należności, odsetki należały mu się jedynie od kwoty 37 674,99 zł, a nie od całej dochodzonej przez niego należności 47 522,89 zł. Na wierzytelność tę składała się bowiem należność główna zasądzona nakazem zapłaty z dnia 26 września 2005 r. w wysokości 37 674,99 zł oraz zasądzone tym nakazem koszty procesu w wysokości 9 847,90 zł. Wskazać należy tu na treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20.05.2011 r. zgodnie z którą przepis art. 481 § 1 k.c. nie ma zastosowania do świadczeń pieniężnych zasądzonych prawomocnym orzeczeniem o kosztach procesu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dn. 20.05.2011 r., sygn. akt III CZP 16/11, Lex 794131). Tym samym odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia

pieniężnego, o których mowa w art. 481 § 1 k.c. nie mogą być naliczane od świadczeń pieniężnych z tytułu zasądzonych kosztów postępowania, albowiem mają one charakter publicznoprawny i po prawomocnym zakończeniu postępowania nie można żądać korygowania tych kwot. Co prawda wierzytelności z tytułu kosztów procesu mogą znaleźć się w obrocie prywatnoprawnym i podlegają one wówczas jego regułom, jednak z wyłączeniem tych, których zastosowanie podważałoby naturę i funkcję kosztów procesu. Nie mogą być naruszone w szczególności przepisy zakazujące, po uprawomocnieniu się orzeczenia o kosztach, modyfikacji ich wysokości (por. uchwała Sądu Najwyższego z dn. 14.05.1965r., sygn. akt III Co 73/64, OSNCP 196, nr 7-8, poz. 108).

Powyższe rozważania prowadzą więc do wniosku, iż roszczenie odsetkowe idące dalej, aniżeli od kwoty 37 674,99 zł i od dnia 28 marca 2014 r. do dnia zapłaty podlegało oddaleniu.

Sąd w orzeczeniu kończącym uwzględnił wniosek pozwanych o rozłożenie zasądzonej kwoty należności głównej na raty. W myśl art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Wnioskowi pozwanych powód się nie sprzeciw, a Sąd mając na względzie ich sytuację materialną, uznał rozłożenie zasądzonej kwoty na raty za słuszne. Nie bez znaczenia dla uwzględnienia wniosku pozwanych była również okoliczność, iż powód w istocie zwlekał zarówno z wszczęciem egzekucji przeciwko spółce, a następnie z wytoczeniem powództwa przeciwko pozwanym, tak dalece, że gdyby pozew w niniejszej sprawie wytoczył zaledwie dwa tygodnie później zarzut przedawnienia podlegałby uwzględnieniu. Bierność powoda, który przez lata nie dochodził swej wierzytelności pozwala domniemać, iż kwota, którą są mu winni pozwani nie stanowi dla niego sumy niezbędnej mu dla zachowania własnej płynności finansowej. Z kolei jej egzekucja w całości od pozwanych byłaby dla nich, mając na względzie osiąganę przez nich dochody, nie lada obciążeniem finansowym prowadzącym do utraty środków pozwalających na egzystencję. Po drugie rozłożenie na raty w wyroku zasądzonych i należnych świadczeń uwzględnia również w praktyce także interesy wygrywającego powoda. Powód, uzyskując rozłożone na raty świadczenie płatne przez pozwanego, może bowiem uniknąć bezskutecznej egzekucji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawie II CSK 383/14, LEX nr 1745792). Sąd zatem w stosunku do pozwanego W. S. (1) rozłożył solidarnie zasądzoną należność na 32 raty, w tym 31 równych rat w wysokości po 1 500 złotych każda, a ostatnia 32 rata w wysokości 1 022,89 złotych, płatne do 15 dnia każdego miesiąca począwszy od pierwszego miesiąca po uprawomocnieniu się wyroku, z zastrzeżeniem obowiązku uiszczenia przez pozwanego W. S. (1) odsetek ustawowych za opóźnienie na wypadek uchybienia płatności którejkolwiek z rat, a w stosunku do pozwanego Z. B. (1) na 24 (raty, w tym 23 równe raty w wysokości po 2 000 złotych każda, a ostatnia 24 rata w wysokości 1.522,89 złotych, płatne do 15 (piętnastego) dnia każdego miesiąca począwszy od pierwszego miesiąca po uprawomocnieniu się wyroku, z zastrzeżeniem obowiązku uiszczenia przez pozwanego Z. B. (1) odsetek ustawowych za opóźnienie na wypadek uchybienia płatności którejkolwiek z rat. O rozróżnieniu wysokości zasądzonych rat w stosunku do obydwójga pozwanych zdecydowała odmienna sytuacja każdego z nich. Z. S. pozostaje bowiem na utrzymaniu żony, bez pracy i bez prawa do zasiłku. Z. B. (1) otrzymuje miesięczne wynagrodzenie i nie posiada nikogo na utrzymaniu, będzie zatem w stanie płacić rate w wyższej wysokości.

W wyroku Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty należności głównej 37 674,99 zł od dnia 28 marca 2014 roku do dnia wyrokowania. Rozłożenie na raty należności na podstawie uprawnienia przewidzianego w art. 320 k.p.c. nie eliminuje konieczności uwzględnienia żądania powoda zasądzenia na jego rzecz odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie, powoduje natomiast, że nie przysługują mu odsetki od świadczeń ratalnych za okres pomiędzy wydaniem wyroku a datą płatności poszczególnych rat (tak uchw. składu 7 sędziów SN - zasada prawna - z 22 września 1970 r., III PZP 11/70, LexPolonica nr 296060, OSNCP 1971, nr 4, poz. 61, z glosą L. Steckiego, OSPiKA 1971, nr 11, poz. 202 i uchw. SN z 15 grudnia 2006 r., III CZP 126/06, LexPolonica nr 1058780, OSNC 2007, nr 10, poz. 147, z glosą E. Gapskiej, OSP 2010, nr 4, poz. 44; por. też W. Siedlecki, w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, red. Z. Resich, W. Siedlecki, t. I, s. 504; J. Sobkowski, E. Wengerek, Przegląd orzecznictwa SN, s. 963; odmiennie M. Piekarski, Rozłożenie w wyroku na raty zasądzonego świadczenia - art. 320 k.p.c., s. 3 i n.). W przypadku gdy sąd rozkłada na raty zasądzone świadczenie, odsetki za opóźnienie naliczane są tylko do daty wyroku (uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 22 września 1970 r., III PZP 11/70, OSNCP 1971, nr 4, poz. 61; uchwała SN z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZP 126/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 147). Jest to uzasadnione stwierdzeniem, że w

chwili wyrokowania sytuacja dłużnika powoduje, iż wyrok zasądający całe świadczenie stanowiłby tytuł egzekucyjny bez szans na realizację. Tak też Sąd uczynił w niniejszej sprawie.

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w punkcie I i II sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Pozwani przegrali proces niemal w całości, wygrywając tylko co do części roszczenia odsetkowego, zatem Sąd obciążył ich kosztami procesu w całości. Na koszty te składała się opłata od pozwu w wysokości 2 377,00 zł, koszty zastępstwa procesowego, które zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 poz. 490) wynoszą 2 400,00 zł oraz 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd nakazał zwrot na rzecz pozwanych niewykorzystanej części uiszczonej przez nich zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego. Podstawę rozstrzygnięcia stanowił art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2014 poz. 1025 ze zm.), zgodnie z którym Sąd z urzędu zwraca stronie wszelkie należności z tytułu wydatków stanowiące różnicę między kosztami pobranymi od strony a kosztami należnymi. Pozwani uiszcili zaliczkę w wysokości 2.000 zł, z czego 655,87 zł zostało przeznaczono na wynagrodzenie biegłego za sporządzenie opinii. Sąd potrącił również z kwoty zaliczki 16,70 zł za koszty wypożyczenia akt komorniczych ze (...) (postanowienie ref. K. 221, 2.000 – 655,87-16,70 zł = 1.327,43 zł do zwrotu).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.